

Arrest

nr. 290 840 van 22 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. LELIAERT
Cordoeaniersstraat 17-19
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 30 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. LELIAERT en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 17 september 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 25 september 2020 om internationale bescherming. Op 30 mei 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 1 juni 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M. A. S. (...), verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren in Shergarh (district Shinwar, provincie Nangarhar). U woonde tot uw vertrek uit Afghanistan in uw geboortedorp,

samen met uw beide ouders en uw 3 jongere broers. Ook uw oudere broer K. (...) woonde in uw huis tot hij voor het leger begon te werken, ongeveer een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan. U bent toen u 16 jaar oud was 3 maanden lang naar de lokale madrasa gegaan, maar omwille van leermoeilijkheden stopte u met studeren. U werkte ook als arbeider aan de nabijgelegen rivierbedding, waar u zand en stenen in vrachtwagens laadde.

In de zomer van 2020 zou uw broer voor het eerst sinds zijn tewerkstelling bij het nationale leger terug naar huis komen. Hij werkte toen ongeveer 1 jaar voor het leger en hij was gestationeerd in het district Haska Mena. Onderweg naar huis werd hij ontvoerd door daesh. Daarop belde daesh uw vader om te zeggen dat uw broer ontvoerd was, en dat u als straf voor het werk van uw broer daesh moest vervoegen. Uw vader lichtte u hierover in. Daesh belde meermaals, en omwille van het gevaar van hun bedreigingen besloot u het land 5 dagen na de ontvoering van uw broer te verlaten.

U vertrok in de zomer van 2020 uit Afghanistan, en bereikte België op 17 september 2020 via Iran, Turkije, Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Bosnië, Italië en Frankrijk. Op 25 september 2020 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

U bent op heden nog elke maand of om de 2 maanden met uw vader in contact. Hij vertelde u de laatste keer dat daesh hem nog steeds belt met dezelfde vraag. Hoewel daesh nog steeds naar u op zoek is zijn zij voor zover u weet nog nooit naar uw huis gekomen.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw taskara, de taskara van uw vader (beide origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met daesh.

Vooreerst kon u erg weinig vertellen over de werkzaamheden van uw broer in het leger. Hoewel het werk van uw broer K. (...) als soldaat bij het Afghaanse leger aan de basis lag van de bedreigingen die u nadien te beurt vielen vanwege daesh, kon u allerminst op overtuigende wijze aantonen dat K. (...) effectief soldaat was. Over de inhoud van zijn werk wist u immers verbijsterend weinig: "Hij zou in het checkpost blijven, soms zou hij hier en daar naartoe gaan. Hij vocht tegen daesh" (NPO, P.7). Verder wist u enkel dat hij in het district Deh Bala (provincie Nangarhar, ook bekend als Haska Mina) gelegd was, en dat hij een jaar voordat u uit Afghanistan vertrok in dienst was gegaan (NPO, P.8). Hoewel u meermaals naar K. (...) zijn werk gevraagd werd (NPO, P.7, 8, 9), beperkte u zich tot deze karige verklaringen. U legde die zeer beperkte kennis over uw broer zijn werk als volgt uit: "Mijn broer en ik spraken niet vaak" (NPO, P.9). Het weinige dat u wel wist over uw broer zijn werk, wist u via uw vader: "Mijn broer sprak met mijn vader, en mijn vader zou het mij dan zeggen" (NPO, P.9).

Opvallend genoeg vertelde u over de omstandigheden rond de ontvoering van uw broer nog minder dan over zijn werk. Nadat u spontaan had verteld dat uw broer onderweg naar huis was toen hij door daesh werd ontvoerd (NPO, P.7), werd u gevraagd meer te vertellen over dat incident. U zei slechts: "Dit soort dingen gebeurt" (NPO, P.9). Vervolgens werd u gevraagd wat er gebeurd was, maar meer wist u niet te vertellen: "Het is gewoon gebeurd" (NPO, P.10). Nochtans is uw vader tot op heden veelvuldig in contact met daesh, waarbij hij ook naar uw broer vraagt: "mijn vader krijgt nog steeds telefoons en ze vragen naar mij. Mijn vader vraagt hen naar K. (...)" (NPO, P.13); "Mijn vader vraagt dan mijn broer te spreken om te zien of hij nog leeft of dood is" (NPO, P.14). U zou ondanks deze vele telefoongesprekken tussen uw vader en daesh geen enkele informatie hebben over het lotgeval van uw broer: "Nee, er is geen informatie" (NPO, P.14). Nochtans zou daesh gezegd hebben dat als u zich niet bij hen zou aansluiten, zij uw "broer

niet zouden vrijlaten" (NPO, P.14). Aldus beschouwde daesh de vrijlating van uw broer op dat moment als pasmunt voor uw rekrutering, en kan gesteld worden dat hij op het moment van dat telefoongesprek nog leefde.

Aangezien u voor uw vertrek uit Afghanistan samenwoonde met uw vader, en u hem na uw vertrek nog regelmatig sprak, volstaat de uitleg dat u uw broer niet vaak sprak allerm minst om te verklaren dat u niets meer wist te vertellen over het werk van uw broer. U verklaarde immers dat uw broer en vader veel spraken: "Hij zou de hele tijd met mijn vader praten" (NPO, P.9); "Mijn broer communiceerde veel met mijn vader" (NPO, P.11). Daarbij vroeg u uw vader ook veelvuldig over uw broer: "Ja, wanneer ik mijn vader spreek vraag ik eerst naar mijn broer" (NPO, P.13). Hetzelfde geldt voor de weinige informatie die u hebt over uw broer zijn ontvoering. Het is merkwaardig dat u ondanks de vele telefoons tussen uw vader en daesh niets meer weet over het lotgeval van K. (...). U praat immers vaak met uw vader, en vraagt daarbij telkens meteen naar informatie over uw broer. Dat u ondanks deze korte en duidelijke communicatielijnen zo weinig weet over uw broer zijn werk, of over wat er gebeurd is met hem, is weinig aannemelijk. Deze vaststelling ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Daesh zou K. (...) ontvoerd hebben op basis van diens werk in het leger. Nadat ze uw broer ontvoerden, belde daesh uw vader op: "Daesh zei tegen mijn vader dat mijn broer in het leger diende en dat ik als straf bij daesh moest dienen. Als ik weigerde zouden ze me afslachten [...] ze zeiden dat ze mijn broer hadden ontvoerd, en ze zeiden dat als ik niet aan hen overhandigd zou worden dat ze mij zouden afslachten" (NPO, P.10). Zij wilden dat u zich zou aansluiten bij daesh: "Ze zeiden dat ik alles moest doen wat zij doen" (NPO, P.11). Gevraagd waarom zij wilden dat u zich bij hen zou aansluiten, was uw antwoord enigszins onduidelijk: "Ze zeiden waarom mijn broer voor het leger werkte, en dat mijn broer met zijn werk moest stoppen" (NPO, P.11). U herhaalde deze uitleg vervolgens: "Mijn broer werkte voor het leger, en ze zeiden dat mijn broer met zijn werk moest stoppen. En als hij dat niet deed dat ik anders voor hen moest werken" (NPO, P.12). U werd erop gewezen dat uw broer op het moment dat daesh belde reeds door hen ontvoerd was, en dat zij aldus zelf in de handen hadden of uw broer al dan niet met zijn werk stopte. Er werd u ook gezegd dat dit bijzonder ongeloofwaardig is. Op beide stellingen reageerde u erg ontwijkend: "Maar ze zijn nog steeds achter me aan [...] Ze zitten nog achter me aan" (NPO, P.12).

Het is dan ook volstrekt onduidelijk waarom daesh zou trachten u te rekruteren. Het houdt hoe dan ook geen enkele steek dat een extremistische groepering als daesh nieuwe leden zou rekruteren aan de hand van hun relatie tot een soldaat. Aangezien zo'n relatie veeleer een indicatie zou zijn van loyaliteit aan de Afghaanse overheid dan niet, is het bijzonder ongeloofwaardig dat een organisatie als daesh, die de overheid bestrijdt, op basis daarvan zou rekruteren. Bovendien had u geen militair profiel, hetgeen uw rekrutering door daesh nog minder aannemelijk maakt. U haalde zelf 2 verschillende motieven aan voor de rekruteringspogingen van daesh. Aanvankelijk gaf u aan dat daesh u als straf voor het werk van uw broer wilde inlijven (zie supra). Deze uitleg is allerm minst overtuigend. Uw broer werd reeds erg zwaar gestraft door te zijn ontvoerd door daesh. Dat daesh het vervolgens nodig zou vinden u vervolgens een jaar achterna te zitten (zie infra) als bijkomstige straf voor die tewerkstelling is bijzonder ongeloofwaardig. Opvallend genoeg haalde u vervolgens aan dat daesh u met dwang zou inlijven indien uw broer niet zou stoppen met zijn werk voor het leger. Niet enkel was deze verklaring volstrekt onlogisch en bijzonder ongeloofwaardig (zie supra), u sprak uzelf ermee ook tegen, aangezien u voorheen een ander motief voor de rekruteringspogingen van daesh had aangehaald. Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas danig.

Naast de reden voor uw rekrutering, is ook de manier waarop daesh u tracht te rekruteren allerm minst aannemelijk. Zo hanteert daesh halsstarrig een onwaarschijnlijk inefficiënte methode om u te rekruteren. Hoewel deze methode nooit succesvol bleek, blijft daesh tot op heden al meer dan een jaar lang uw vader regelmatig opbellen om u te rekruteren (NPO, P.14). Hoewel daesh "zeer aanwezig" is in uw dorp (NPO, P.12), zouden zij echter nooit geprobeerd hebben om uw huis te bezoeken in het kader van uw rekrutering (NPO, P.12-13). Bij het bellen van uw vader wordt geen moeite gespaard: "Ze lieten mijn vader nooit met rust" (NPO, P.14). Dat zij, ondanks hun sterke aanwezigheid in uw regio, de moeite echter niet zouden nemen naar uw huis te komen is niet geloofwaardig. Hoewel u werd voorgelegd dat deze werkwijze van daesh ongeloofwaardig is, slaagde u er niet in deze te verklaren. U hield vol dat zulke zaken gebeuren: "Ik zou het ook niet geloven, maar in Afghanistan, in mijn dorp, werden veel mensen ontvoerd en afgeslacht" (NPO, P.14).

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie

van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara, alsook die van uw vader, hebben slechts betrekking op uw identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022

(beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Shinwar, Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden

aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022 en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden,

zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dit middel is als volgt onderbouwd:

“Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève definieert het begrip vluchteling. Er is in casu voldaan aan de vier elementen van deze definitie:

a) Zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich in België, waar hij een verzoek indiende voor internationale bescherming op 25 september 2020.

b) Een gegronde vrees voor vervolging hebben

Verzoeker heeft wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging en hij had geen andere keuze dan zijn land van herkomst, Afghanistan, te verlaten.

Het CGVS is echter van oordeel dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is.

De hoofdreden voor de weigering tot erkenning als vluchteling betreft de ontvoering van zijn broer K. (...).

Verzoeker wordt verweten te weinig informatie te kunnen bijbrengen over de werkzaamheden van zijn broer in het leger, over de omstandigheden van zijn ontvoering en over het lot van zijn broer.

Wat het CGVS echter compleet over het hoofd ziet, is dat de ontvoering van zijn broer helemaal ongepland was en verzoeker hierdoor niet "voorbereid" was.

In Afghanistan had verzoeker nu eenmaal niet geregeld contact met zijn oudere broer K. (...) die in het leger werkte. Dit is nu eenmaal zo, er is niet altijd telefoonverbinding en verzoeker was dagelijks aan het

werk. Enkel zijn vader had af en toe contact met K. (...). Verzoeker heeft dus niet dagelijks een gesprekje gehad met zijn broer om te vragen wat zijn job inhoud was, hoe hij zich voelde, hoeveel collega's hij had, ... Verzoeker had zijn eigen leven; hij diende in zijn eigen onderhoud te voorzien en focuste zich hier op. Als verzoeker had geweten dat zijn broer ontvoerd zou worden en hij hierover bevraagd ging worden in het CGVS, had hij op voorhand meer moeite gedaan. Hij had zijn broer als het ware volledig "ondervraagd". Verzoeker is echter eerlijk en geeft toe dat hij weinig over de exacte jobinhoud van zijn broer af wist/weet.

Ook over de omstandigheden van zijn ontvoering kan verzoeker weinig bijbrengen. K. (...) werd immers ontvoerd door daesh toen hij onderweg was naar huis. Verzoeker was dus niet in de buurt toen hij ontvoerd werd. Hij kan dan ook niet reproduceren op welke manier zijn broer K. (...) ontvoerd werd. Verzoeker wou niet liegen. Diende verzoeker dan een verhaaltje te verzinnen voor het CGVS? Ook dit zou hem niet in dank worden afgenomen.

Het CGVS acht het zelfs "merkwaardig" dat verzoeker, ondanks de vele telefoons tussen zijn vader en daesh, niet meer weet over zijn ontvoering. Ook de vader van verzoeker weet echter niet waar zijn zoon gevangen wordt genomen en of hij nog in leven is. Wat wordt er nog extra van verzoeker verwacht?

Voor het CGVS is verder volstrekt onduidelijk waarom daesh zou trachten om verzoeker te rekruteren. De extremistische organisatie daesh heeft nochtans duidelijk aan de vader van verzoeker meegedeeld dat men verzoeker wenst te rekruteren wegens het werk van zijn broer. Bijgevolg ziet daesh de tewerkstelling van K. (...) als een bedreiging en zien zij de rekrutering van verzoeker én de ontvoering als een soort 'sanctie'. Noch min, noch meer.

Het is bovendien niet aangetoond dat Daesh enkel personen met een militair profiel wil inlijven. Zij trachtten ook gewone burgers zonder militaire achtergrond te overtuigen van hun extremistisch gedachtengoed, dus ook dit is een drogreden van het CGVS.

Dat verzoeker tevens aanhaalde dat daesh hem met dwang zou inlijven indien K. (...) niet zou stoppen met zijn werk voor het leger, is een veronderstelling van verzoeker. Evident kan verzoeker dit niet 100% zeker weten, het is wel een logische redenering. Als daesh K. (...) niet zouden kunnen ontvoerd hebben, hadden zij hun pijlen inderdaad op verzoeker gericht.

Verzoeker wenste de ondervrager bij het CGVS duidelijk te maken dat hij geen details kent van de ontvoering van zijn broer, maar dat hij wel enorme schrik heeft dat hem hetzelfde zou overkomen. Daesh heeft dit immers zo meegedeeld aan de vader van verzoeker en verzoeker is tijdig het land kunnen ontvluchten.

Men krijgt de indruk dat verzoeker eerst ontvoerd/gemarteld/... diende te worden alvorens hij het land ontvluchtte. Dit kan niet de bedoeling zijn. Verzoeker heeft een gegrond vrees voor zijn leven.

Tot slot is het voor het CGVS weinig overtuigend dat Daesh nooit geprobeerd zoo hebben om verzoeker thuis te rekruteren.

Verzoeker heeft inderdaad thuis nooit bezoek gehad van Daesh. Mogelijks kwamen zij langs wanneer verzoeker uit werken was, maar is zijn vader hier nooit open over geweest. Er mag ook niet vergeten worden dat verzoeker reeds vijf dagen na de ontvoering van zijn broer het land verliet. Het is dus mogelijk dat zij wel degelijk bij hem thuis zijn langsgeweest, maar dat verzoeker hier gewoon niet van op de hoogte is. De vader van verzoeker houdt misschien wel bewust bepaalde details voor zich om verzoeker niet te verontrusten?

Verzoeker heeft wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging.

c) Omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging
Verzoeker vreest te worden vervolgd in Afghanistan. Hij kan zich niet vinden in het beleid van Daesh, noch van de Taliban.

d) De bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren
Gelet op de huidige spanningen in Afghanistan, kan hij de bescherming niet invoeren van de autoriteiten. Daesh en de Taliban zijn niet bepaald vrienden te noemen."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van de materiële motiveringsplicht.

Dit middel is als volgt onderbouwd:

"De veiligheidssituatie in geheel Afghanistan is nog steeds bijzonder precair. Sinds de machtsovername in augustus 2021 worden reizen naar Afghanistan volledig afgeraden door alle politieke en internationale instanties.

Op de website van de Belgische diplomatie staat onder meer het volgende vermeld:

"(...)"

<https://diplomatie.belgium.be/nl/landen/afghanistan/reizen-naar-afghanistan-reisadvies>

Bovenstaand reisadvies werd bij het opmaak van huidig verzoekschrift het laatst bijgewerkt op 24 mei 2022.

Verzoeker is afkomstig van de provincie Nangarhar, Deze provincie ligt in het oosten van het land, tegen de grens met PAKISTAN. In het reisadvies van de Belgische overheid werd over deze provincie specifiek vermeld: "...". Dat verzoeker uit deze regio afkomstig is, staat niet ter discussie. Als verzoeker noodgedwongen zou moeten terugkeren naar zijn herkomstland en IS en/of Taliban wordt hiervan op de hoogte gebracht dat hij in België asiel aanvroeg en dus in het Westen enkele jaren heeft verbleven, betekent dit zijn dood.

Verzoeker verwijst verder naar twee bijdrages door CSIS (stuk ?):

"(...)"

Vrij vertaald:

"(...)"

En:

"(...)".

Vrij vertaald:

"(...)"

De stelling van het CGVS dat sinds de machtsovername van de Taliban, het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald is, overtuigt niet. Er is wel degelijk nog sprake van geweld en al zeker in de provincie waar verzoeker van afkomstig is. In de bestreden beslissing staat: "..."

Nog los van het gegeven dat het CGVS zich hiervoor op één bron baseert, stelt zich de vraag welke garanties het CGVS kan bieden dat er de komende maanden niet terug veel incidenten plaatsvinden in de regio Nangarhar... Er zijn immers onvoldoende beschermende factoren ter plaatse om ervoor te zorgen dat het leven van verzoeker niet in gevaar komt.

Het CGVS verwijst vervolgens naar enkele arresten van het Hof van Justitie die dateren van ruim vóór de machtsovername door de Taliban in 2021. Deze rechtspraak is dan ook niet actueel en niet dienstig in huidige casus.

Verzoeker vormt het doelwit bij uitsteek voor ontvoeringen, foltering en etc. gelet op zijn weigering om zich aan de Daesh te onderwerpen. Sinds de machtsovername door de Taliban vreest hij nog meer voor zijn leven. Er is geen terugkeer mogelijk. De veiligheid van de burgers kan niet gegarandeerd worden, waardoor er een ernstig risico blijft bestaan dat verzoeker het slachtoffer wordt van geweld.

Tot slot herhaalt verzoeker dat hij reeds in BELGIE verblijft sinds 2020, zijnde vóór de machtsovername door de Taliban in 2021. Dat verzoeker er geen gewag van maakte in zijn verhoor, kan hem dus niet ten kwade worden geduid."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het artikel "Daesh strikes again in Afghanistan" van Atalayar van 22 april 2022 (stuk 3);
- de analyse "Islamic State Khorasan (IS-K)" van Center for Strategic and International Studies van 2018 (stuk 4);
- het artikel "Examining Extremism: Islamic State Khorasan Province (ISKP)" van Center for Strategic and International Studies van 8 september 2021 (stuk 5).

2.2.2. Op 9 mei 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van EUAA van 4 november 2022, aan de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023, aan het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, aan de "Afghanistan Country Focus" van EASO van januari 2022, aan het rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van EUAA van augustus 2022, aan het "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van EASO van augustus 2020 en aan het rapport "Afghanistan: Targeting of individuals" van EUAA van augustus 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.2.1. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker in het eerste middel de schending van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit onderdeel van het eerste middel mist aldus juridische grondslag.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker in het tweede middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor Daesh, die zijn broer, die werkzaam zou zijn geweest voor het Afghaanse nationale leger, zou hebben ontvoerd en daarop zijn vader zou hebben gebeld om te zeggen dat verzoekers broer ontvoerd was en dat verzoeker hen als straf voor het werk van zijn broer moest vervoegen. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood omdat hij is weggevlucht terwijl Daesh hem gedwongen wou rekruteren.

Ter staving van zijn relaas legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure zijn *taskara* en de *taskara* van zijn vader voor (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten'). Deze documenten hebben betrekking op de identiteit van verzoeker (en zijn vader), doch staven op geen enkele wijze de problemen die verzoeker beweert te hebben gekend in Afghanistan.

De algemene informatie die bij het verzoekschrift wordt gevoegd (stukkenbundel verzoeker, stukken 3, 4 en 5), heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die verzoeker aanvoert en kan dan ook evenmin volstaan om deze feiten aan te tonen.

Aangezien verzoeker geen sluitend bewijs voorlegt van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten die ertoe hebben geleid dat hij Afghanistan heeft verlaten, moet worden nagegaan of zijn verklaringen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn verzoek, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om aan de hand van zijn verklaringen zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze vaststelt dat verzoeker erg weinig kon vertellen over de werkzaamheden van zijn broer in het leger en nog minder vertelde over de omstandigheden rond de ontvoering van zijn broer. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt nader toegelicht:

“Vooreerst kon u erg weinig vertellen over de werkzaamheden van uw broer in het leger. Hoewel het werk van uw broer K. (...) als soldaat bij het Afghaanse leger aan de basis lag van de bedreigingen die u nadien te beurt vielen vanwege daesh, kon u allerm minst op overtuigende wijze aantonen dat K. (...) effectief soldaat was. Over de inhoud van zijn werk wist u immers verbijsterend weinig: “Hij zou in het checkpost blijven, soms zou hij hier en daar naartoe gaan. Hij vocht tegen daesh” (NPO, P.7). Verder wist u enkel dat hij in het district Deh Bala (provincie Nangarhar, ook bekend als Haska Mina) gelegeerd was, en dat hij een jaar voordat u uit Afghanistan vertrok in dienst was gegaan (NPO, P.8). Hoewel u meermaals naar K. (...) zijn werk gevraagd werd (NPO, P.7, 8, 9), beperkte u zich tot deze karige verklaringen. U legde die zeer beperkte kennis over uw broer zijn werk als volgt uit: “Mijn broer en ik spraken niet vaak” (NPO, P.9). Het weinige dat u wel wist over uw broer zijn werk, wist u via uw vader: “Mijn broer sprak met mijn vader, en mijn vader zou het mij dan zeggen” (NPO, P.9).

Opvallend genoeg vertelde u over de omstandigheden rond de ontvoering van uw broer nog minder dan over zijn werk. Nadat u spontaan had verteld dat uw broer onderweg naar huis was toen hij door daesh werd ontvoerd (NPO, P.7), werd u gevraagd meer te vertellen over dat incident. U zei slechts: “Dit soort dingen gebeurt” (NPO, P.9). Vervolgens werd u gevraagd wat er gebeurd was, maar meer wist u niet te vertellen: “Het is gewoon gebeurd” (NPO, P.10). Nochtans is uw vader tot op heden veelvuldig in contact met daesh, waarbij hij ook naar uw broer vraagt: “mijn vader krijgt nog steeds telefoons en ze vragen naar mij. Mijn vader vraagt hen naar K. (...)” (NPO, P.13); “Mijn vader vraagt dan mijn broer te spreken om te zien of hij nog leeft of dood is” (NPO, P.14). U zou ondanks deze vele telefoongesprekken tussen uw vader en daesh geen enkele informatie hebben over het lotgeval van uw broer: “Nee, er is geen informatie” (NPO, P.14). Nochtans zou daesh gezegd hebben dat als u zich niet bij hen zou aansluiten, zij uw “broer niet zouden vrijlaten” (NPO, P.14). Aldus beschouwde daesh de vrijlating van uw broer op dat moment als pasmunt voor uw rekrutering, en kan gesteld worden dat hij op het moment van dat telefoongesprek nog leefde.

Aangezien u voor uw vertrek uit Afghanistan samenwoonde met uw vader, en u hem na uw vertrek nog regelmatig sprak, volstaat de uitleg dat u uw broer niet vaak sprak allerm minst om te verklaren dat u niets meer wist te vertellen over het werk van uw broer. U verklaarde immers dat uw broer en vader veel spraken: “Hij zou de hele tijd met mijn vader praten” (NPO, P.9); “Mijn broer communiceerde veel met mijn vader” (NPO, P.11). Daarbij vroeg u uw vader ook veelvuldig over uw broer: “Ja, wanneer ik mijn vader spreek vraag ik eerst naar mijn broer” (NPO, P.13). Hetzelfde geldt voor de weinige informatie die u hebt over uw broer zijn ontvoering. Het is merkwaardig dat u ondanks de vele telefoons tussen uw vader en daesh niets meer weet over het lotgeval van K. (...). U praat immers vaak met uw vader, en vraagt daarbij telkens meteen naar informatie over uw broer. Dat u ondanks deze korte en duidelijke communicatielijnen zo weinig weet over uw broer zijn werk, of over wat er gebeurd is met hem, is weinig aannemelijk. Deze vaststelling ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder.”

Verzoeker voert in het eerste middel van zijn verzoekschrift aan dat de adjunct-commissaris compleet over het hoofd ziet dat de ontvoering van zijn broer helemaal ongepland was en dat hij daardoor niet voorbereid was. Hij wijst er verder op dat hij in Afghanistan niet geregeld contact had met zijn broer, nu hij zelf zijn eigen leven had. In de bestreden beslissing wordt er echter terecht op gewezen dat verzoekers uitleg dat hij zijn broer niet vaak sprak allerm minst volstaat om te verklaren dat hij niets meer wist te vertellen over het werk van zijn broer, nu hij voor zijn vertrek uit Afghanistan samenwoonde met zijn vader (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3), hij zijn vader na zijn vertrek uit Afghanistan nog regelmatig sprak (*ibid.*, p. 5-6 en 13), zijn broer en vader vaak met elkaar spraken (*ibid.*, p. 9) en hij zelf naar zijn broer vraagt wanneer hij met zijn vader in Afghanistan spreekt (*ibid.*, p. 13). Er kan dan ook verwacht worden dat verzoeker in het verleden via zijn vader – met wie hij samenwoonde – informatie over de werkzaamheden van zijn broer zou hebben gekregen of dat hij minstens na zijn vertrek uit Afghanistan informatie hierover zou hebben gevraagd aan zijn vader. Van verzoeker mag verwacht worden dat hij zich – indien hij werkelijk een ernstige vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade zou lopen – voorafgaand aan zijn persoonlijk onderhoud terdege geïnformeerd zou hebben over dergelijke cruciale elementen van zijn verzoek. Het werk van zijn broer als soldaat bij het Afghaanse leger zou immers aan de basis liggen van de bedreigingen die hem nadien te beurt vielen. Zijn betoog dat hij niet voorbereid was omdat de ontvoering van zijn broer helemaal ongepland was, kan zijn gebrekkige verklaringen dan ook niet verschonen.

Vervolgens stelt verzoeker in het eerste middel dat hij niet in de buurt was toen zijn broer ontvoerd werd en dat hij dan ook niet kan reproduceren op welke manier zijn broer ontvoerd werd. Hij stelt dat ook zijn vader niet weet waar zijn zoon – verzoekers broer – gevangen wordt genomen en of hij nog in leven is. Ook de Raad acht het evenwel weinig aannemelijk dat verzoeker, ondanks de vele telefoons tussen zijn vader en Daesh waarbij zijn vader ook naar zijn broer zou vragen, niets weet over het lotgeval van zijn broer, terwijl hij volgens zijn verklaringen sinds zijn vertrek uit Afghanistan nog regelmatig met zijn vader

spreekt en dan telkens meteen naar informatie over zijn broer vraagt. Ondanks het gegeven dat verzoeker niet in de buurt zou zijn geweest toen zijn broer ontvoerd werd, kan, gezien het veelvuldige contact tussen zijn vader en Daesh en tussen hem en zijn vader, worden verwacht dat hij achteraf meer informatie zou hebben bekomen over de omstandigheden rond de ontvoering van zijn broer. De Raad wijst er nog op dat van verzoeker niet wordt verwacht dat hij precies zou kunnen reproduceren op welke manier zijn broer ontvoerd zou zijn geweest, maar wel dat hij meer informatie zou kunnen geven over wat er gebeurd zou zijn met zijn broer. Dat verzoeker hierover zo weinig informatie kon geven, ondanks de duidelijke communicatie tussen Daesh en zijn vader en tussen hem en zijn vader, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Daarbij komt nog het volgende:

“Daesh zou K. (...) ontvoerd hebben op basis van diens werk in het leger. Nadat ze uw broer ontvoerden, belde daesh uw vader op: “Daesh zei tegen mijn vader dat mijn broer in het leger diende en dat ik als straf bij daesh moest dienen. Als ik weigerde zouden ze me afslachten [...] ze zeiden dat ze mijn broer hadden ontvoerd, en ze zeiden dat als ik niet aan hen overhandigd zou worden dat ze mij zouden afslachten” (NPO, P.10). Zij wilden dat u zich zou aansluiten bij daesh: “Ze zeiden dat ik alles moest doen wat zij doen” (NPO, P.11). Gevraagd waarom zij wilden dat u zich bij hen zou aansluiten, was uw antwoord enigszins onduidelijk: “Ze zeiden waarom mijn broer voor het leger werkte, en dat mijn broer met zijn werk moest stoppen” (NPO, P.11). U herhaalde deze uitleg vervolgens: “Mijn broer werkte voor het leger, en ze zeiden dat mijn broer met zijn werk moest stoppen. En als hij dat niet deed dat ik anders voor hen moest werken” (NPO, P.12). U werd erop gewezen dat uw broer op het moment dat daesh belde reeds door hen ontvoerd was, en dat zij aldus zelf in de handen hadden of uw broer al dan niet met zijn werk stopte. Er werd u ook gezegd dat dit bijzonder ongeloofwaardig is. Op beide stellingen reageerde u erg ontwijkend: “Maar ze zijn nog steeds achter me aan [...] Ze zitten nog achter me aan” (NPO, P.12). Het is dan ook volstrekt onduidelijk waarom daesh zou trachten u te rekruteren. Het houdt hoe dan ook geen enkele steek dat een extremistische groepering als daesh nieuwe leden zou rekruteren aan de hand van hun relatie tot een soldaat. Aangezien zo’n relatie veeleer een indicatie zou zijn van loyaliteit aan de Afghaanse overheid dan niet, is het bijzonder ongeloofwaardig dat een organisatie als daesh, die de overheid bestrijdt, op basis daarvan zou rekruteren. Bovendien had u geen militair profiel, hetgeen uw rekrutering door daesh nog minder aannemelijk maakt. U haalde zelf 2 verschillende motieven aan voor de rekruteringspogingen van daesh. Aanvankelijk gaf u aan dat daesh u als straf voor het werk van uw broer wilde inlijven (zie supra). Deze uitleg is allerm minst overtuigend. Uw broer werd reeds erg zwaar gestraft door te zijn ontvoerd door daesh. Dat daesh het vervolgens nodig zou vinden u vervolgens een jaar achterna te zitten (zie infra) als bijkomstige straf voor die tewerkstelling is bijzonder ongeloofwaardig. Opvallend genoeg haalde u vervolgens aan dat daesh u met dwang zou inlijven indien uw broer niet zou stoppen met zijn werk voor het leger. Niet enkel was deze verklaring volstrekt onlogisch en bijzonder ongeloofwaardig (zie supra), u sprak uzelf ermee ook tegen, aangezien u voorheen een ander motief voor de rekruteringspogingen van daesh had aangehaald. Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas danig.”

Waar verzoeker in het eerste middel van zijn verzoekschrift stelt dat Daesh duidelijk heeft meegedeeld dat men hem wenst te rekruteren wegens het werk van zijn broer en dat Daesh de tewerkstelling van zijn broer dus als een bedreiging ziet en de rekrutering van verzoeker én de ontvoering van zijn broer als een soort sanctie, herhaalt hij slechts de verklaringen die hij reeds bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft afgelegd. Zoals de adjunct-commissaris stelt, is deze uitleg echter allerm minst overtuigend. Verzoekers broer werd immers al erg zwaar gestraft door te zijn ontvoerd. Dat Daesh het vervolgens nodig zou vinden om verzoeker een jaar lang achterna te zitten als bijkomstige straf voor die tewerkstelling is, zoals terecht wordt geoordeeld, bijzonder ongeloofwaardig. Bovendien weerlegt verzoeker met dit betoog niet dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de motieven van Daesh voor de rekruteringspogingen.

Waar verzoeker in het eerste middel vervolgens stelt dat Daesh ook gewone burgers zonder militaire achtergrond tracht te overtuigen van hun extremistisch gedachtengoed, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien wijst de Raad er op dat de adjunct-commissaris niet louter heeft geoordeeld dat het niet duidelijk is waarom Daesh verzoeker zou trachten te rekruteren, nu hij geen militair profiel heeft. De adjunct-commissaris heeft er daarnaast immers ook op gewezen dat het geen enkele steek houdt dat een extremistische groepering zoals Daesh een nieuw lid zou rekruteren aan de hand van zijn relatie tot een soldaat nu een dergelijke relatie eerder wijst op loyaliteit ten aanzien van de Afghaanse overheid, terwijl Daesh net de overheid wenst te bestrijden. Bovendien heeft de adjunct-commissaris er nog terecht op gewezen dat verzoeker twee verschillende, ongeloofwaardige motieven aanhaalde voor de rekruteringspogingen van

Daesh. Al deze elementen samen zorgen ervoor dat het niet duidelijk is waarom – en weinig aannemelijk is dat – Daesh zulke moeite zou doen om verzoeker te rekruteren. Het komt verzoeker toe om daarover aannemelijke verklaringen af te leggen. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Waar verzoeker er verder in het eerste middel nog op wijst dat hij slechts veronderstelde dat Daesh hem met dwang zou inlijven indien zijn broer niet zou stoppen met werken voor het Afghaanse leger en dat hij dit evident niet 100% zeker kan weten, wijst de Raad er op dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet kan blijken dat verzoeker liet uitschijnen dat het slechts om een veronderstelling ging. Hij verklaarde immers:

“Mijn broer werkte voor het leger, en ze zeiden dat mijn broer met zijn werk moest stoppen. En als hij dat niet deed dat ik anders voor hen moest werken”

(adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12).

Verzoeker verklaarde dus dat dit door Daesh zo werd gezegd. Dat het een veronderstelling van zijn kant is, kan dus niet worden gevolgd. Waar verzoeker nog aanvoert dat deze veronderstelling wel een logische redenering is omdat Daesh zijn pijlen op hem had gericht indien zijn broer niet ontvoerd had kunnen worden, wijst de Raad er op dat zijn broer reeds ontvoerd zou zijn geweest op het moment dat Daesh belde om te zeggen dat zijn broer met zijn werk moest stoppen en als hij dat niet deed, verzoeker anders voor Daesh moest werken. Verzoekers *post factum* uitleg kan dan ook geen afbreuk doen aan de hierboven weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Bovendien oordeelt de adjunct-commissaris terecht dat ook de manier waarop Daesh verzoeker tracht te rekruteren allerminst aannemelijk is. De adjunct-commissaris duidt dit in de bestreden beslissing als volgt: *“Zo hanteert daesh halsstarrig een onwaarschijnlijk inefficiënte methode om u te rekruteren. Hoewel deze methode nooit succesvol bleek, blijft daesh tot op heden al meer dan een jaar lang uw vader regelmatig opbellen om u te rekruteren (NPO, P.14). Hoewel daesh “zeer aanwezig” is in uw dorp (NPO, P.12), zouden zij echter nooit geprobeerd hebben om uw huis te bezoeken in het kader van uw rekrutering (NPO, P.12-13). Bij het bellen van uw vader wordt geen moeite gespaard: “Ze lieten mijn vader nooit met rust” (NPO, P.14). Dat zij, ondanks hun sterke aanwezigheid in uw regio, de moeite echter niet zouden nemen naar uw huis te komen is niet geloofwaardig. Hoewel u werd voorgelegd dat deze werkwijze van daesh ongeloofwaardig is, slaagde u er niet in deze te verklaren. U hield vol dat zulke zaken gebeuren: “Ik zou het ook niet geloven, maar in Afghanistan, in mijn dorp, werden veel mensen ontvoerd en afgeslacht” (NPO, P.14).”*

Dat Daesh mogelijks langskwam wanneer hij uit werken was, maar dat zijn vader hier nooit open over geweest is en dat het mogelijk is dat Daesh wel degelijk bij hem thuis is langsgeweest maar dat hij hier gewoon niet van op de hoogte is, nu hij het land reeds vijf dagen na de ontvoering van zijn broer had verlaten en zijn vader misschien wel bewust bepaalde details voor zich houdt om hem niet te verontrusten, zijn loutere beweringen (*post factum*). Het is weinig aannemelijk dat verzoekers vader dergelijke cruciale informatie voor zijn zoon zou (blijven) achterhouden, temeer nu verzoeker en zijn vader nog contact hadden met elkaar toen verzoeker zich reeds langer dan een jaar buiten zijn land van herkomst bevond (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-6). Bovendien ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – waarom verzoekers vader verzoeker dan wel zou meedelen dat Daesh hem al langer dan een jaar regelmatig opbelt om verzoeker te rekruteren.

Gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat Daesh hem gedwongen wou rekruteren.

Waar verzoeker in het eerste middel nog betoogt dat hij tegen gedwongen rekrutering door Daesh geen bescherming van de autoriteiten kan genieten, wijst de Raad er op dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met Daesh, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is.

Verzoeker wijst er in het tweede middel van zijn verzoekschrift tevens op dat indien hij noodgedwongen zou moeten terugkeren naar Afghanistan en Daesh en/of de taliban op de hoogte worden gebracht van het feit dat hij in België asiel aanvraag – en dus enkele jaren in het Westen heeft verbleven –, dit zijn dood zou betekenen.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021, in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische

redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, “*Guidance Note*” van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*” van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*”, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘*to play the game*’. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen

die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

De Raad wijst erop dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker in het Westen heeft verbleven en er asiel heeft aangevraagd niet kan worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Verzoeker is een Afghaanse man van 27 jaar oud die Afghanistan volgens zijn verklaringen heeft verlaten tussen december 2019 (adm. doss., stuk 7, deel ‘DVZ’, verklaring DVZ, vraag nr. 32) en de zomer van het jaar 2020 (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Hij was dus 23 of 24 jaar toen hij Afghanistan verliet, zodat ervan uitgegaan kan worden dat hij zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Voorts blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker nog familie heeft in Afghanistan en dat hij daar nog contact mee heeft (*ibid.*, p. 5-6) zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker *Pashtou* spreekt (adm. doss., stuk 7, deel ‘DVZ’, ‘verklaring betreffende procedure’). Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat hij de in Afghanistan geldende religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden of daarvan zou worden beticht, dan wel waaruit kan blijken dat hij dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken of dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad en er over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Waar verzoeker in het eerste middel nog aanvoert dat hij zich niet kan vinden in het beleid van Daesh, noch in dat van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft noodzakelijk.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat Daesh hem gedwongen wou rekruteren en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Wat betreft de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, wordt er in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name

een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022 en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien."

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zoverre hij hier in het tweede middel van zijn verzoekschrift louter tegen inbrengt dat de arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie waarnaar wordt verwezen dateren van ruim voor de machtsovername door de taliban in 2021 en dat deze rechtspraak dan ook niet actueel en niet dienstig is. Het gegeven dat deze rechtspraak inderdaad van voor de machtsovername door de taliban dateert, brengt immers niet *ipso facto* met zich dat de principes die erin worden uiteengezet op heden niet meer relevant zouden zijn voor de beoordeling van de huidige *casus*. Verzoeker toont niet *in concreto* aan op welke wijze de aangehaalde rechtspraak achterhaald zou zijn en doet met zijn betoog dan ook geen afbreuk aan de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten

vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, “Country Guidance Afghanistan”, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED’s-aanvallen en ‘unexploded ordnance’, wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als “gevechten”, 994 als “geweld tegen burgers” en 477 als “explosies/geweld op afstand” (EUAA, “Country Guidance Afghanistan”, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, “COI Query Afghanistan”, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio’s zijn teruggekeerd (EUAA, “Country Guidance Afghanistan”, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 9 mei 2023 neergelegde aanvullende nota).

Waar verzoeker in het tweede middel van zijn verzoekschrift nog stelt dat het hem niet ten kwade kan worden geduid dat hij tijdens zijn gehoor geen gewag maakte van de machtsovername nu hij reeds sinds 2020 in België verblijft, “zijnde vóór de machtsovername door de Taliban in 2021”, wijst de Raad er op dat verzoeker nergens in de bestreden beslissing verweten wordt niet naar de machtsovername te hebben verwezen. Ten overvloede stelt de Raad nog vast dat verzoeker op 3 december 2021, dus na de machtsovername door de taliban in augustus 2021, werd gehoord, zodat hij daar wel degelijk naar had kunnen verwijzen indien hij dat wenste.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Wat betreft verzoekers betoog in het tweede middel dat hij het doelwit bij uitsteking vormt voor ontvoeringen, foltering “etc.”, gelet op zijn weigering om zich aan Daesh te onderwerpen, verwijst de Raad naar wat daarover hoger, onder punt 2.3.3. reeds werd gesteld, namelijk dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat Daesh hem gedwongen wou rekruteren. Dat hij het doelwit bij uitsteking zou vormen voor ontvoeringen,

foltering en dergelijke, kan bijgevolg niet overtuigen. Hoe dan ook ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – op welke wijze dit verband houdt met een verhoogd risico op het lijden van ernstige schade omwille van het in Afghanistan aanwezige willekeurig geweld.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN